
Ś. p. Ks. Dr Witold Michalski C. M.,
profesor Uniwersytetu
Warszawskiego

Collectanea Theologica 21/2-3, 166-167

1949

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ś. P. KS. DR WILHELM MICHAŁSKI C. M.

profesor Uniwersytetu Warszawskiego

17 października 1943 roku zmarł po dłuższej chorobie, spotęgowanej przeżyciami wojennymi, ks. dr Wilhelm Michalski, długoletni profesor studium biblijnego Starego Testamentu. On to wraz z O. Władysławem Szczepańskim, wybitnym palestynologiem, profesorem Papieskiego Instytutu Biblijnego w Rzymie i Wydziału Teologii Katolickiej U. W., organizował studium biblijne na tymże Wydziale. Zmarły był uczonym wielkiej miary, a przy tym odznaczał się niezwykłą pracowitością. Jako historyk z zamiłowania (pierwsze swe studia odbywał na wydziale humanistycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, doktoryzując się na podstawie pracy z zakresu historii, po czym dopiero rozpoczął studia biblijne, które kontynuował za granicą w Rzymie i Jerozolimie), był znawcą historii starożytnej bliskiego Wschodu, co miało niewątpliwie wielki wpływ na Jego badania nad historiografią izraelską, a tym samym i na oryginalną interpretację historycznych zwłaszcza tekstów biblijnych. Owocem długoletnich Jego badań w zakresie biblistyki, filologii biblijnej i orientalistyki były liczne prace naukowe, które jako rękopisy uległy zniszczeniu w czasie działań wojennych. Zaznaczyć bowiem należy, iż śp. profesor ks. Michalski, mimo swej głębokiej wiedzy, był niezwykle skromnym, jeśli chodzi o rozgłos, a przy tym powodowany wrodzoną sobie, graniczącą wprost ze skrupulatyzmem, sumiennością w badaniach naukowych, nie śpieszył się z publikowaniem swych prac, twierdząc, że muszą dojrzeć, zanim ukażą się drukiem. W opublikowanych na początku swej pracy naukowej w zakresie biblistyki książkach (Starożytne dzieje Izraela, Kraków 1910; Komentarze do ksiąg proroków Amosa i Ozeasza, Lwów 1922) spotkać można

dużo cennego materiału historycznego, filologicznego i egzegetycznego (zwłaszcza jeśli chodzi o krytykę tekstu). W licznych artykułach i czasopismach naukowych, w wykładach uniwersyteckich i w dyskusjach na posiedzeniach naukowych (Zmarły był członkiem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego i współpracował z Warszawskim Instytutem Orientalistycznym) przejawiał gruntowną znajomość przede wszystkim zagadnień biblistycznych, jak również oryginalność poglądów. Wśród biblistów polskich cieszył się zasłużoną powagą. Był członkiem komisji, opracowującej tekst Biblii Wujka. W poznańskim wydaniu tejże Biblii jest autorem wstępu (wydany oddzielnie jako monografia p.t. Wstęp ogólny do ksiąg Starego Testamentu, Poznań 1928) i opracowania księgi Hioba, którą opatrzył cennym komentarzem. Zmarł, mając lat 66.

Ś. P. LIC. JAN STAWARCZYK

profesor Uniwersytetu Warszawskiego

W roku 1944 zmarł sterany przeżyciami podczas wojny profesor filologii biblijnej na Wydziale Teologii Katolickiej U.W., ks. Jan Stawarczyk. W roku 1918 został powołany na tworzący się wówczas Wydział Teologii Katolickiej w Warszawie i tu prowadził początkowo wykłady zleczone hebrajskiego, aramajskiego biblijnego i greckiego (Koiné), a w roku 1920 został mianowany profesorem filologii biblijnej.

Śp. profesor ks. Stawarczyk należał do najwybitniejszych hebraistów i judaistów polskich. W swej niewielkiej, ale bardzo gruntownej pracy z zakresu języka hebrajskiego, opublikowanej pt. *Studia filologiczno-krytyczne z zakresu hebraiki* (Warszawa 1920), wypowiedział się za nowoczesnym poglądem na rozbudowę pnia hebrajskiego, zajmując oryginalne stanowisko co do